

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลจังหวัดศรีสะเกษ

วันที่ ๒๕ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

ความอาญาและคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา

ระหว่าง	{	พนักงานอัยการจังหวัดศรีสะเกษ	โจทก์
		นางสาวรินดา	โจทก์ร่วม
		นายรังสรรค์	จำเลย

เรื่อง ช่มชื่นกระทำชำเรา ความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดต่อเสรีภาพ

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๘ เวลากลางคืนหลังเที่ยงถึงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๘ เวลากลางวันต่อเนื่องกัน จำเลยช่มชื่นใจนางสาวรินดา ผู้เสียหายให้กระทำการใด ไม่กระทำการใด หรือจำยอมต่อสิ่งใดโดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต หรือร่างกายของผู้เสียหายด้วยการใช้มีดปลายแหลมยาวประมาณ ๖ นิ้ว ๑ เล่ม จี๋คอของผู้เสียหายและใช้กำลังประทุษร้ายด้วยการฉุดรถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายไว้ และพุดชู่เชิญจนผู้เสียหายเกิดความกลัวต้องจำยอมขึ้นรถจักรยานยนต์แล้วจำเลยขึ้นนั่งคร่อมผู้เสียหายไว้ จากนั้นขับรถจักรยานยนต์ออกไปในทิศทางที่จำเลยต้องการ จำเลยหวังเหนี่ยวรั้งผู้เสียหายไม่ยอมให้ผู้เสียหายลงจากรถจักรยานยนต์ขณะจำเลยขับแล่นไปตามทางอันเป็นเหตุให้ผู้เสียหายปราศจากเสรีภาพในร่างกาย จำเลยขับรถจักรยานยนต์พาผู้เสียหายมาจากถนนบ้านโนน – บึงบอน โดยชู่เชิญและใช้กำลังประทุษร้ายขณะขับแล่นไประหว่างทางด้วยการใช้มีดปลายแหลม จี๋คอของผู้เสียหายเพื่อบังคับให้ผู้เสียหายนั่งรถจักรยานยนต์ไปห้องพักของโพล์คอนรีสอร์ทด้วยประสงค์จะล่วงเกินทางเพศอันเป็นการพาผู้เสียหายไปเพื่อการอนาจารโดยผู้เสียหายไม่ยินยอม และจำเลยช่มชื่นกระทำชำเราผู้เสียหาย โดยชู่จะฆ่าผู้เสียหายหากผู้เสียหายไม่ยินยอม และใช้กำลังประทุษร้ายถอดเสื้อผ้าของผู้เสียหายแล้วใช้

- ๒ -

อวัยวะเพศของจำเลยสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหายโดยผู้เสียหายอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้และไม่ยินยอมจนจำเลยสำเร็จความใคร่ เหตุเกิดที่ตำบลบึงบอน อำเภอฝาง ชุมน้อย ตำบลไตไม่ปรากฏชัด อำเภอเมืองศรีสะเกษ และตำบลไตไม่ปรากฏชัด อำเภอกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ เกี่ยวพันกัน ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑, ๒๗๖, ๒๘๔, ๓๐๙, ๓๑๐

จำเลยให้การปฏิเสธ

ระหว่างพิจารณานางสาวรินดา ผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ศาลอนุญาต และยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน ๔๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันทำละเมิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ แก่โจทก์ร่วม

จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งว่า จำเลยไม่ได้กระทำความผิดตามฟ้อง จึงไม่ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม ขอให้ยกคำร้อง

พิเคราะห์พยานหลักฐานโจทก์ โจทก์ร่วมและจำเลยแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติในเบื้องต้นว่า ตามวันเวลาที่เกิดเหตุตามฟ้อง โจทก์ร่วมและจำเลยเข้าพักที่โพล์คอนิรส์อร์ทแล้วมีเพศสัมพันธ์กัน มีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ โจทก์และโจทก์ร่วมมีโจทก์ร่วม นายนาตสิน นายทวีศักดิ์ พันตำรวจตรีศราณวัฒน์ พันตำรวจโทภาสพงศ์ นางบัวจันทร์ นายเทิดศักดิ์ นายพรศิลป์ นายบัวพันธ์ นายแสงสุรีย์และนายสีหา เบิกความทำนองเดียวกันว่าเมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๘ โจทก์ร่วมขับรถจักรยานยนต์ออกจากบ้านปู่โจทก์ร่วม เวลาประมาณ ๑๙.๓๐ นาฬิกาเมื่อขับไปถึงปากทางใต้หยุดรถเพื่อจะรอเลี้ยวซ้ายและกำลังจะออกรถ โจทก์ร่วมได้ยินเสียงคนวิ่งจากด้านหลัง เมื่อหันไปมองในครั้งแรกยังไม่ทราบว่าเป็นผู้ใดเห็นเป็นเพียงผู้ชายและได้รับหันกลับไปมองด้านหน้าเพื่อจะออกรถต่อไป แต่ท้ายรถจักรยานยนต์โจทก์ร่วมถูกตึงไว้ ทำให้รถจักรยานยนต์เสียหลักล้มลงข้างทางเมื่อหันกลับมาอีกครั้งจึงเห็นว่าเป็นจำเลย จำเลยดึงรถจักรยานยนต์ขึ้น ขณะเดียวกัน

- ๓ -

จำเลยก็ใช้มีดยาวประมาณ ๖ นิ้ว จี๋เอวซ้ายของโจทก์ร่วมและพุดข่มชู่เพื่อบังคับให้โจทก์ร่วมไปกับจำเลย ระหว่างนั้นนายนาตสินซึ่งกำลังซื้อของที่ร้านฝั่งตรงข้ามเห็นเหตุการณ์จึงแจ้งให้เจ้าของร้านทราบและเมื่อกลับถึงบ้าน ได้แจ้งให้นายพรศิลป์ซึ่งเป็นพี่เขยนายนาตสินทราบเพื่อให้แจ้งนายทวิศักดิ์ ส่วนจำเลยขับรถจักรยานยนต์พาโจทก์ร่วมไปยังสวนสาธารณะยางชุนน้อย ห่างจากจุดเกิดเหตุดังกล่าวประมาณ ๓ กิโลเมตรแล้วจอดรถจักรยานยนต์เพื่อจะพุดคุยกัน จำเลยแจ้งว่าจะพาโจทก์ร่วมไปอำเภอเมืองศรีสะเกษแต่โจทก์ร่วมปฏิเสธ จำเลยจึงบังคับให้โจทก์ร่วมนั่งบนเบาะรถจักรยานยนต์ด้านหน้าจำเลยโดยใช้มีดจี้คอแล้วจำเลยขับรถจักรยานยนต์ต่อไปด้วยความเร็วประมาณ ๖๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง จนถึงสะพานข้ามแม่น้ำมูลจำเลยโทรศัพท์ไปหาคนหนึ่งแล้วพุดว่า “มึงรักกันมากใช่ไหม แดงอยู่กับกู” เมื่อได้ยินดังนั้นโจทก์ร่วมจึงร้องให้ช่วย จำเลยวางสายโทรศัพท์แล้วล้วงเอาโทรศัพท์ของโจทก์ร่วมเก็บไว้ จากนั้นได้ยินเสียงจำเลยพุดโทรศัพท์ว่า “ไม่ต้องตามมาแล้ว จะเข้าศรีสะเกษแล้ว” ระหว่างทาง จำเลยจอดเติมน้ำมันเชื้อเพลิงที่สถานีบริการน้ำมันในอำเภอเมืองศรีสะเกษ แล้วขับรถจักรยานยนต์ต่อไปยังโพลีเทคนิคอินริสอร์ท อำเภอกันทรารมย์ไปถึงเวลาประมาณ ๒๒ นาฬิกาจำเลยจอดรถจักรยานยนต์แล้วเดินตรงไปที่จ่ายเงิน จากนั้นผลัดโจทก์ร่วมเข้าไปในห้องหมายเลข ๑๖ โจทก์ร่วมขอร้องจำเลยว่าอย่าทำอะไรเนื่องจากโจทก์ร่วมมีประจำเดือน แต่จำเลยได้ ช่มชื่นกระทำชำเราโจทก์ร่วมโดยใช้มีดข่มชู่ จนกระทั่งเวลาประมาณ ๗.๓๐ นาฬิกา ของวันรุ่งขึ้น จำเลยขับรถจักรยานยนต์พาโจทก์ร่วมกลับไปส่งยังที่เกิดเหตุจุดแรก โจทก์ร่วมจึงขับรถจักรยานยนต์กลับบ้านพักโจทก์ร่วม เมื่อไปถึงพบนายทวิศักดิ์ จึงแจ้งให้พาไปแจ้งความที่สถานีตำรวจภูธรยางชุนน้อยและไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลยางชุนน้อย โจทก์ร่วมนำพนักงานสอบสวนไปชี้ที่เกิดเหตุ ซึ่งพนักงานสอบสวนได้ถ่ายรูปไว้เป็นหลักฐาน ทั้งได้สอบคำให้การของโจทก์ร่วมและพยานอื่นไว้ในคืนเกิดเหตุ หลังนายเทิดศักดิ์ได้รับโทรศัพท์จากจำเลย ได้รับแจ้งให้นายทวิศักดิ์ทราบ นายทวิศักดิ์

- ๔ -

ญาติโจทก์ร่วม และนายเทิดศักดิ์ พร้อมพวกรวมประมาณ ๗ คน ได้ออกติดตามหาโจทก์ร่วมแต่ไม่พบ เมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๘ จำเลยเข้ามอบตัวต่อพนักงานสอบสวน เห็นว่า โจทก์ร่วมเบิกความตอบทนายจำเลยถามค้านยอมรับว่า ก่อนเกิดเหตุเคยโอนเงินให้จำเลย ผ่านบัญชีนายพจศิลป์น้องชายจำเลย ๓ ครั้ง รวมเป็นเงิน ๘,๐๐๐ บาท โดยไม่ปรากฏว่า เหตุใดโจทก์ร่วมจึงโอนเงินให้จำเลยหลายครั้ง และปรากฏตามสำเนาภาพถ่ายหมาย ล.๑๑ ว่าโจทก์ร่วมเคยส่งข้อความไปหาจำเลยว่า “เค้านิดฮอดเผิ่น” และ “คิดฮอดน้อ” ซึ่งแปลว่า โจทก์ร่วมคิดถึงจำเลย จึงสมกับที่จำเลยอ้างว่าโจทก์ร่วมและจำเลยคบหากันฉันคนรัก แสดงให้เห็นว่าโจทก์ร่วมและจำเลยมีความสนิทสนมกันมากกว่าแค่เป็นเพียง คนรู้จักตามที่โจทก์ร่วมอ้าง ทั้งไม่ปรากฏว่าเหตุใดจำเลยจึงทราบว่า โจทก์ร่วมจะต้องขับรถจักรยานยนต์ผ่านบริเวณปากทางเข้าบ้านปู่โจทก์ร่วม อันจะทำให้จำเลยสามารถไปดักรอเพื่อกระทำความผิดตามที่โจทก์และโจทก์ร่วมอ้างและแม้จำเลยจะทราบ แต่ตามปกติของผู้จะกระทำความผิดย่อมไม่น่าที่จะดักรอเพื่อกระทำความผิดบริเวณถนนสาธารณะที่มีการสัญจรไปมา จำเลยน่าจะดักรอโจทก์ร่วมภายในซอยทางเข้าบ้านปู่โจทก์ร่วม ซึ่งจะไม่น่าทำให้มีพยานเห็นเหตุการณ์หรือมีผู้เข้าช่วยเหลือโจทก์ร่วมได้ นอกจากนี้หากจำเลยต้องการที่จะข่มขืนกระทำชำเราโจทก์ร่วมจริง ก็ไม่มีความจำเป็นต้องขับรถจักรยานยนต์พาโจทก์ร่วมไปถึงอำเภอกันทรารมย์ ที่มีระยะทางห่างจากจุดเกิดเหตุจุดแรกประมาณ ๓๐ กิโลเมตรสามารถข่มขืนกระทำชำเราโจทก์ร่วมได้ที่สวนสาธารณะในอำเภอยางชุมน้อย เนื่องจากโจทก์ร่วมเบิกความเองว่า ขณะนั้นไม่มีผู้คนบริเวณนั้นหรืออาจกระทำในโรงแรมในอำเภอยางชุมน้อยหรือโรงแรมในอำเภอมืองศรีสะเกษ ข้าโจทก์ร่วมยังเบิกความว่า จำเลยใช้เส้นทางที่มีระยะทางมากกว่าปกติถึงเท่าตัว โดยใช้เส้นทางผ่านอำเภอมืองศรีสะเกษที่มีผู้คนพลุกพล่านมากกว่า อันทำให้มีความเสี่ยงต่อการถูกจับ มีพยานรู้เห็นมากขึ้นยิ่งในลักษณะที่โจทก์ร่วมอ้างว่า จำเลยบังคับให้โจทก์ร่วมนั่งด้านหลังระหว่างเบาะรถจักรยานยนต์กับคันบังคับ อันไม่ใช่ลักษณะการนั่งบนรถจักรยานยนต์ตามปกติทั่วไป

- ๕ -

ย่อมมีคนสังเกตและจดจำได้ง่ายและทำให้สิ้นเปลืองน้ำมันเชื้อเพลิง จนต้องหยุดเติมน้ำมันเชื้อเพลิงในสถานีบริการน้ำมันที่มีแสงไฟ กล้องโทรทัศน์วงจรปิด และคนทั่วไปที่มาใช้บริการ ซึ่งจะทำให้เสี่ยงต่อการถูกจับกุมมากขึ้น ทำให้ปรากฏยานหลักฐานในเครื่องบันทึกของกล้องโทรทัศน์วงจรปิด และโจทก์ร่วมมีโอกาสขอความช่วยเหลือได้มากกว่า ทั้งปรากฏข้อเท็จจริงตามที่โจทก์ร่วมเบิกความว่า ขณะเติมน้ำมันเชื้อเพลิงจำเลยไม่ได้ใช้มีดข่มขู่โจทก์ร่วม เพียงแต่ยื่นประชิดตัวโดยจำเลยใช้มือขวาเปิดฝาลังน้ำมัน มือซ้ายถือกุญแจรถจักรยานยนต์ แสดงว่าไม่มีการจับยึดตัวโจทก์ร่วมไว้ โจทก์ร่วมน่าจะจะสามารถวิ่งหลบหนีไปขอความช่วยเหลือจากคนที่อยู่ใกล้เคียงหรือพนักงานของสถานีบริการน้ำมันได้ ประกอบกับได้ความจากคำเบิกความของนายนิติทัศน์ พนักงานของโพลีคอินริสอร์ทว่า ขณะที่จำเลยเข้าไปขอใช้บริการห้องพักรักก็ไม่ปรากฏพฤติการณ์ที่ผิดปกติ และโจทก์ร่วมก็ไม่ได้ร้องขอความช่วยเหลือแต่อย่างใด ซึ่งนายนิติทัศน์ไม่เคยรู้จักโจทก์ร่วมและจำเลยมาก่อน ย่อมไม่มีเหตุให้ระวางสงสัยว่าจะเบิกความเท็จเพื่อประโยชน์ของกลุ่มความผายใจ ซึ่งข้อนี้แม้โจทก์ร่วมเบิกความว่าไม่กล้าหลบหนีหรือร้องขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นเนื่องจากกลัวถูกจำเลยทำร้าย แต่โจทก์ร่วมเบิกความด้วยว่า ขณะจำเลยพูดคุยนางโจทก์ร่วมได้ร้องตะโกนให้ผู้ที่อยู่ปลายสายช่วยเหลือ ไม่ปรากฏว่าเหตุใดโจทก์ร่วมทำเช่นนั้นโดยไม่กลัวว่าจำเลยจะทำร้าย ทั้งที่ขณะนั้นไม่ปรากฏว่ามีผู้อื่นอยู่บริเวณดังกล่าว ส่วนผู้ที่อยู่ปลายสายอยู่ห่างโดยระยะทางย่อมไม่สามารถช่วยเหลือได้ทันท่วงทีอันเป็นการเบิกความขัดกันไม่สมเหตุผล คำเบิกความของโจทก์ร่วมมีพิรุธไม่น่าเชื่อถือ และยังปรากฏต่อไปว่า จำเลยให้การต่อพันตำรวจตรีศราวุฒินันท์หลังเกิดเหตุเพียง ๓ วัน อ้างว่าโจทก์ร่วมโทรศัพท์หาจำเลยเพื่อให้จำเลยออกไปพบ จำเลยไม่ได้ติดต่อโจทก์ร่วมโดยแจ้งหมายเลขโทรศัพท์ของโจทก์ร่วมและจำเลยให้ทราบด้วยตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาเอกสารหมาย จ.๖ แต่กลับไม่ปรากฏว่าพันตำรวจตรีศราวุฒินันท์ เรียกให้ผู้ให้บริการโทรศัพท์ส่งข้อมูลการใช้โทรศัพท์ของโจทก์ร่วมและจำเลยอันเป็น

- ๖ -

พยานหลักฐานสำคัญที่จะพิสูจน์ว่าข้อเท็จจริงเป็นไปตามที่จำเลยอ้างหรือไม่ ส่วนที่
นายนาตสินเบิกความว่า เห็นเหตุการณ์ขณะจำเลยดิ่งรถจักรยานยนต์ของโจทก์ร่วม
และใช้มีดบังคับให้โจทก์ร่วมไปกับจำเลยนั้น แต่นายนาตสินกลับเบิกความต่อไปว่า
หลังจากเห็นเหตุการณ์ ได้แจ้งให้เจ้าของร้านค้าที่ตนกำลังซื้อของทราบและตนได้รับ
กลับบ้านเพื่อพักผ่อน ทั้งที่เหตุการณ์ดังกล่าวเป็นเหตุการณ์ฉุกเฉิน มีบุคคลตกอยู่ใน
อันตราย นายนาตสินควรขอให้เจ้าของร้านค้าดังกล่าวโทรศัพท์แจ้งเจ้าพนักงานตำรวจ
หรือควรรีบบอกให้บิดาโจทก์ร่วมทราบเพื่อให้การช่วยเหลือได้ทันเวลาที่ นายนาตสิน
เพียงแต่บอกพี่เขยตนให้แจ้งบิดาโจทก์ร่วมเท่านั้นและไม่ปรากฏว่า วันรุ่งขึ้น
นายนาตสินได้สอบถามความคืบหน้าจากผู้ใดจนเวลาล่วงเลยไปถึงสองวัน บิดาโจทก์ร่วม
จึงมาแจ้งให้นายนาตสินไปให้การที่สถานีตำรวจ อันเป็นการผิดปกติวิสัยของบุคคล
ธรรมดาทั่วไปที่พบคนรู้จักตกอยู่ในอันตราย ทั้งยังปรากฏจากการเบิกความตอบคำถาม
ค้านว่า นายนาตสินเป็นญาติกับโจทก์ร่วม นายนาตสินยังต้องมีความเป็นห่วงเป็นใย
โจทก์ร่วมและน่าจะพยายามที่จะช่วยเหลือโจทก์ร่วมมากกว่าที่เบิกความ นอกจากนี้
ไม่ปรากฏว่า เจ้าของร้านค้าได้ดำเนินการอย่างไรหลังได้รับแจ้งจากนายนาตสิน คำเบิกความ
ของนายนาตสินมีพิรุธ ไม่น่าเชื่อถือ อีกทั้งพนักงานสอบสวนไม่ได้สอบคำให้การของเจ้าของ
ร้านค้าดังกล่าวและพี่เขยนายนาตสิน เพื่อยืนยันสิ่งที่นายนาตสินให้การและเพื่อแสดง
ให้เห็นความเชื่อมโยงของเหตุการณ์แต่ละเหตุการณ์ ส่วนที่นายทวิศักดิ์ นายเทิดศักดิ์
นายพรศิลป์ และนายบัวพันธ์เบิกความว่า ร่วมกันออกตามหาโจทก์ร่วมเนื่องจาก
นายทวิศักดิ์ได้รับโทรศัพท์จากจำเลยว่านำตัวโจทก์ร่วมไป แต่ไม่ได้รับรู้ข้อเท็จจริง
โดยตรงว่า จำเลยใช้มีดขู่บังคับให้โจทก์ร่วมไปกับจำเลยและจำเลยข่มขืนกระทำชำเรา
โจทก์ร่วม ประกอบกับนายเทิดศักดิ์ นายพรศิลป์และนายบัวพันธ์ เบิกความว่า ในคืน
เกิดเหตุเมื่อตามหาโจทก์ร่วม ไม่พบก็ไปแจ้งความที่สถานีตำรวจภูธรเมืองศรีสะเกษ
แต่กลับไม่ปรากฏว่าแจ้งความต่อ เจ้าพนักงานตำรวจคนใดและเจ้าพนักงานตำรวจ
ติดตามช่วยเหลือโจทก์ร่วมหรือไม่ ที่สำคัญ นายทวิศักดิ์น่าจะรีบแจ้งความต่อ

- ๗ -

เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรยางชุมน้อยในทันทีที่ทราบเรื่อง เพื่อจะได้ช่วยเหลือโจทก์ร่วมได้ทันท่วงที แต่กลับปรากฏข้อเท็จจริงว่า นายทวีศักดิ์ พาโจทก์ร่วมไปแจ้งความในวันรุ่งขึ้น นอกจากนี้ นายพรศิลป์เบิกความยอมรับว่า หลังจากได้รับแจ้งจากนายนาตสินว่าโจทก์ร่วมถูกจำเลยพาตัวไป นายพรศิลป์กลับรับประทานอาหารให้เสร็จก่อนและตั้งใจว่าเมื่อรับประทานอาหารเสร็จจะไปแจ้งให้นายทวีศักดิ์ทราบเป็นการผิดปกติวิสัยของคนทั่วไปที่เมื่อทราบเหตุดังกล่าว ย่อมต้องรีบแจ้งนายทวีศักดิ์ให้ทราบ คำเบิกความของพยานดังกล่าวมีพิรุช ไม่น่าเชื่อถือ ส่วนนางบัวจันทร์เบิกความรับว่า นางบัวจันทร์เพียงพบรอยเลือดประจำเดือนบนเตียงในห้องเกิดเหตุเท่านั้น ไม่ได้พบโจทก์ร่วมและจำเลย และไม่ได้รู้เห็นเหตุการณ์ในคืนเกิดเหตุโดยตรง คำเบิกความของนางบัวจันทร์ยังไม่เพียงพอให้รับฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยกระทำความผิดได้พยานหลักฐานที่โจทก์และโจทก์ร่วมนำสืบมายังมีข้อสงสัยตามสมควรว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ ต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๒๒๗ วรรคสอง เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังไม่ได้ว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้อง จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม

พิพากษายกฟ้อง และให้ยกคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ.

นายเอกदनัย เตชะจงจินตนา

นางสาวพิชาณี สำเภาเงิน